

★

Θέατρο Κεντρικόν: Θίασος Β. 'Αργυροπούλου—Arnold Bach. «Μιά έκδρομή στον Παράδεισο»—Fodor: «300 λέξεις στο λεπτό»:

Ὁ κ. Β. 'Αργυρόπουλος μὲ τὸ γνωστὸ σύνολο του ἄρχισε τὶς παραστάσεις τῆς θερινῆς περιόδου στὸ «Κεντρικόν» μὲ τὴ φάρσα τῶν 'Αρνόλ καὶ Μπάχ «Μιά έκδρομή στον παράδεισο».

Ἐνας ὑπουργικὸς σύμβουλος παραλείπεται ἀπὸ τὶς προαγωγές ἐπὶ δέκα συνεχῆ χρόνια μ' ὄλο πὺ εἶναι ὁ πιὸ ταχτικὸς κ' ὁ πιὸ εὐσυνείδητος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου. Τὸν φτάνουν καὶ τὸν ξεπερνᾶνε διάφοροι ὑπουργικοὶ ἀνεψιοὶ καὶ εὐνοούμενοι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἰσχυροῦ στὸ ὑπουργεῖο, διάφοροι «ντενεκέδες» πὺ ἔχουν φράιες γυναῖκες κ.τ.λ. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πρόσφατη παράλειψη του ἀπὸ τοὺς προβιβασμοὺς ρωτᾶνε τὸν προσωπάρχη γιατί δὲν προβιβάστηκε, μαθαίνει ξαφνικὰ ὅτι τοῦ λείπει ἡ πρωτοβουλία. Γιὰ νὰ δείξει λοιπὸν πρωτοβουλία πηγαίνει σὲ κάποιον ὑποπτο ξενοδοχεῖο ὅπου περνᾶν τὸ ἔρωτικό τους σαββατοκύριακο διάφορα ὑποπτα ζευγαράκια καὶ συλλαμβάνει ὄλους σχεδὸν τοὺς συναδέλφους του, ἄνδρες καὶ γυναῖκες κ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν προσωπάρχη του μὲ τὴν...γυναῖκα του. Μ' ὄλον τὸν κλονισμό πὺ αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν ἀπιστία τῆς γυναῖκας του, ἀποφασίζει σὰν εὐσυνείδητος ὑπάλληλος νὰ κάνει τὴν ἀναφορά του στὸν Ἰπουργό, ὅταν μαθαίνει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν προσωπάρχη ὅτι προβιβάστηκε τῇ εἰσηγήσει του. Δὲν προφταίνει νὰ ξεσκίσει τὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως πὺ ἀφοροῦσε τὸν προσωπάρχη καὶ παίρνει δεύτερη προαγωγή μὲ τὴν μεσολάβηση ἐνὸς ὑπουργικοῦ ἀνεψιοῦ γιὰ καλύψει τὸ σκάνδαλο. Ἔτσι μέσα σὲ μιῆ ὥρα, ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες προαγωγές, ἀπὸ ὑπουργικὸς σύμβουλος ἀνεβαίνει ὀλόκληρη τὴν ἱεραρχικὴ σκάλα καὶ γίνεται... διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου.

Καθὼς βλέπετε, τὸ ὑλικὸ πὺ μεταχειρίστηκαν οἱ 'Αρνόλ καὶ Μπάχ, θὰ μποροῦσε, ἂν οἱ συγγραφεῖς τοῦ «Μιά έκδρομή στον παράδεισο» δὲν ἀπέβλεπαν στὸ πλῆθος τῶν παραστάσεων, νὰ γίνε μιὰ πρώτης τάξεως σάτυρα τῆς δημοσιοῦπαλληλικῆς ζωῆς. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ «Μιά έκδρομή στον παράδεισο», γνωστοὶ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ ἀπὸ συχνές μεταφράσεις τοῦ κ. Β. 'Αργυροπούλου, ξαίρουν χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία νὰ δημιουργήσουν ἀπρόοπτα, νὰ δέσουν σκηνές, νὰ φτιάξουν, μὲ λίγα λόγια, μιὰ καλοστεκούμενη φάρσα, πάντα χοντρή μὰ πάντα τεχνικὴ στῆ σκηνικὴ τῆς ζωντανία. Εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους εὐρωπαίους «faisers de pièces», πὺ ἔχουν κάποια πιθανοφάνεια κοντὰ στὴν ἐφευρετικότητά τους. Ἄς μὴ νομιστεῖ πὺς μ' αὐτὸ θέλω νὰ πῶ πὺς εἶναι συγγραφεῖς μεγάλης ἀξίας. Κάθε ἄλλο. Στὸ εἶδος ὅμως πὺ καλλιεργοῦν κατορθώνουν πάντα νᾶναι ἀπὸ τοὺς καλλίτερος κ' ἀσφαλῶς ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς γάλλους συναδέλφους τους μπο-

ροῦν νὰ σταθοῦν πλάι τους καὶ νὰ ὑποστοῦν μιὰ σύγκριση μαζί τους.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ «Μιά έκδρομή στον παράδεισο» ὁ κ. 'Αργυρόπουλος ἐπανελάβε τὴ χαριτωμένη φαρσειδῆ κωμωδία τοῦ Φοντόρ «300 λέξεις στο λεπτό» πὺ εἶδαμε τὸ χειμῶνα καὶ ὅπου ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ ἐπιτυχία στὸ ρόλο τῆς δακτυλογράφου ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη.

Ὁ θίασος τοῦ κ. 'Αργυροπούλου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ περσυνὸς μὲ μιὰ σημαντικὴ μείωση στὸ πρόσωπο τῆς καρατερίστας. Στῇ θέσει τῆς κ. Μαντινείου (πὺ ἔχει δικὸ τῆς θίασο στὸ θέατρο «Ἐντεν» τοῦ Θεσείου καὶ δουλεῖ παστρικά καὶ καλά) ἐμφανίζεται ἡ κ. Ν. Παπαδοπούλου. Κάποτε ἄλλοτε τὴν κ. Μαντινείου εἶχε ἀντικαταστήσει ἡ κ. Βάχλα, πὺ μολονότι δὲν ἔχει καμμιά εἰδικότητα γιὰ τὰ ἔργα τοῦ θίασου 'Αργυροπούλου, εἶταν καλλιτέχνης καὶ «περνούσε». Ἀλλὰ ἡ κ. Παπαδοπούλου, ὄχι μόνον δὲν ἔχει κανένα ταλέντο, ἀλλὰ ἔχει τὴν πιὸ σκληρὴ ἄρθρωση καὶ τὴν μεγαλύτερη ἀλυγισιά πὺ ὑπῆρξε ποτὲ στὸ ἑλληνικὸ θέατρο. Ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθεια πὺς ὁ κ. 'Αργυρόπουλος, πὺ ξαίρει τόσο καλά τὸ θέατρο, ἔπεσε τόσο ἔξω στὴν ἐκλογή τῆς καρατερίστας του. Ὁ ὑπόλοιπος θίασος μὲ τοὺς κ.κ. Μαρίκον, Ταβουλάρην, Χέλμην, Χριστοφορίδην κ.τ.λ., καὶ τὶς κυρίες Λάσκαρη καὶ Γαϊτανάκη εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς καλλίτερος θιάσους πὺ ἔχουμε δῆ.

Τὰ σκηνικὰ καινούργια καὶ περιποιημένα, ἀλλὰ πολὺ παλαιᾶς σχολῆς. Μετὰ τὶς «300 λέξεις στο λεπτό» ὁ θίασος 'Αργυροπούλου ἀνέβασε τὶς «Μάσκες» τοῦ Κούρτ Γκαίτς. Ἀπὸ τὰ τέσσερα μονόπραχτά του, πὺ χαρακτηρίζε ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας γελοιογραφίες, μόνον τὸ τέταρτο δικαιολογεῖ τὸν τίτλο. Γιὰ μόνον αὐτὸ ἔχει τὰ στοιχεῖα τῆς γελοιογραφίας: τὸ παρατραηγμένο, τὸ τολμηρὰ γελοῖο καὶ εἰρωνικό. Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ πὺς εἶναι καὶ τὸ καλλίτερο. Ἐχω μάλιστα τὴ γνώμη ὅτι εἶναι τὸ θεατρικὰ καὶ συγγραφικὰ ἀδυνατώτερο κ' ἀπὸ τὰ τέσσερα. Ὁ «Φίλος» καὶ οἱ «Συνεταῖροι» δηλ. τὸ δεῦτερο καὶ τὸ τρίτο εἶναι πιὸ καλογραμμένα, πιὸ κεφᾶτα καὶ πιὸ θεατρικὰ. Στὸ πρῶτο ὅπου σατυρίζεται ὁ θεατρώνης, ὁ συγγραφέας καὶ τὸ κοινὸ χάνει κάπως ἴσως ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἐξαιρετικῆς κίνησης.

Γιὰ τὸν Κούρτ Γκαίτς ἔχω μιλήσει ἄλλοτε πλατύτερα ὅταν παίχτηκαν τὸ «Θηριοτροφεῖο» του καὶ οἱ «Τσαρλατανιές» του. Δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς βιομηχάνους ἐκείνους τοῦ θεάτρου πὺ ζητᾶν νὰ τρουκάρουν τὸ κοινὸ γιὰ νὰ κάνουν πολλές παραστάσεις. Ἐχει θεατρικότητα, παρατηρητικότητα, μιὰ ἰδιόρρυθμη σατυρικὴ φλέβα κ' ἔχει—πρὸ πάντων—μιὰ εὐσυνειδησία πὺ σπάνια βρίσκουμε στοὺς συγχρόνους μας συγγραφεῖς.

Γιὰ τὸν κ. 'Αργυρόπουλο μόνον ἐπαίνους ἔχω νὰ πῶ. Εἶναι ἀρτίστας μὲ τὰ ὄλα του. Εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα πολυσχιδῆ ταλέντα πὺ δὲν παρουσιάζονται συχνά. Ὅ,τι κ' ἂν ἔπαιζε μέχρι σήμερα—ἐχτὸς ἀπὸ μερικὲς χοντροκομμένες φάρσες ὅπου ἔκανε κάπου-κάπου μερικοὺς κλαουνησμοὺς—τόπαιζε καθαυτὸ δημιουργικὰ. Ἐπίσης ὁ θίασός του στάθηκε πολὺ καλά στὶς «Μάσκες». Ἰδιαιτέρως οἱ κ. κ. Μαρίκος καὶ Ταβουλάρης.